

Wat zijn dit voor vragen?

DE KEUZEN VAN ROBERT DE HOOG

Niet schools

Als kind kreeg acteur **Robert de Hoog** (28) ritalin, hoewel hij niet eens adhd heeft. Dat zijn creativiteit op die manier werd geremd, vond hij vreselijk. 'Acteren was mijn redding'

Door **Herien Wensink** Foto **Frank Ruiter**

Afgewezen worden voor de toneelschool of sneuvelen bij de montage?

'Bedoel je wat ik erger vond? Dan kies ik voor het eerste, want dat ik afgewezen werd voor de toneelschool was eigenlijk wel goed. Het was mijn eerste poging, en ik was 18: veel te jong. Een beetje levenservaring helpt, bij acteren. Kort na de afwijzing kwam de kans om de rol te spelen van skinhead Frankie in de telefilm *Skin* van Hanro Smitsman, waarvoor ik een Gouden Kalf kreeg. Het jaar daarop werd ik alsnog aangenomen, in Maastricht en Amsterdam. Ik koos voor Amsterdam, omdat ik wilde leven in de grote stad. Je moet als acteur de wereld zien en een paar keer flink op je bek gaan. Een cliché, maar wel waar.

'Na *Skin* kreeg ik een piepklein bijrolletje in de Hollywoodfilm *War Horse*, maar mijn scènes hebben de uiteindelijke film niet gehaald. Ach. Meedraaien op die set was sowieso een spectaculaire ervaring: een heel toffe achtbaan. Hoe *weird* is dat, dat je als beginnende acteur opens op de set staat naast Steven Spielberg?'

Favoriete regisseur: Ivo van Hove of Hanro Smitsman?

'Ik had een rottige middelbare schooltijd, op de mavo in Alphen aan de Rijn. Ik werd te weinig uitgedaagd, had verkeerde vrienden. Alleen op zaterdag was ik gelukkig, dan mocht ik naar de jeugdtheaterschool in Gouda. Via castingbureau Kemna Casting hoorde ik over de audities voor *Skin*. Nog altijd ongeloofelijk dat Hanro mij uitkoos. Dat is bepalend geweest voor de rest van mijn leven.

'Binnenkort speel ik mijn eerste hoofdrol bij Toneelgroep Amsterdam. Dit is weer zo'n belangrijke vormende fase, waar nu Ivo van Hove een cruciale rol in speelt. Dus kies ik voor Ivo.

'Hanro was echt een vaderfiguur en ook Ivo voelt als familie, we hebben samen maar weinig woorden nodig. Bij Ivo groei ik op: ik begon met kleine rollen, nu speel ik een belangrijke rol in *Obsession*, en straks heb ik de hoofdrol in zijn derde Couperus-bewerking, *Kleine zielen*. Hij pusht me, en toch voel ik me heel veilig bij hem.

'Inmiddels ben ik ook echt klaar voor een hoofdrol. Twee jaar geleden beperkte ik mezelf nog erg op toneel, was ik niet ontspannen en oordeelde ik veel te hard over mezelf. Bij het applaus schaamde ik me, omdat ik dacht: ze klappen niet voor mij, ik heb het verschrikkelijk gedaan. Ik kan heel goed tegen mezelf zeggen wat niet goed is. Pas de laatste paar jaar begin ik bewuster te beleven wat er wel goed gaat.'

Waar word je liever mee gepest: biggetjeshaar of 'sorry zon!'?

'Biggetjeshaar. Dat zongen kinderen vroeger in de klas over mijn rode haar. 'Rood haar is biggetjeshaar en biggetjeshaar is lelijk.' Ik werd gepest en daar heb ik het wel moeilijk mee gehad. Maar zoiets vormt je ook. Mijn moeder zei: je moet degene zijn die het hardste dat liedje zingt. Dat deed ik en toen hield het algauw op. Dat ik die pesters de mond kon snoeren heeft mij zekerder van mezelf gemaakt.

'Ik ben er verbaal heel behendig van geworden. Je kan het zien aankomen, leerde ik, en pareren met een grap. Ik imiteerde mijn vader, die zat

in de lokale politiek en kan heel goed debatteren. Dan gebruikte ik moeilijke woorden waarvan niemand wist wat ze betekenden, ik zelf ook niet. Pure bluf was het. Ja, dat is ook een vorm van toneelspelen.

'Sorry zon!' is een zinnetje dat me lang heeft achtervolgd. Uit die Eneco-reclame. Ik speelde een jongen die tijdens zijn rijexamen last heeft van de zon, en 'klotezon' zegt. De instructeur trapt op de rem en eist dat ik mijn excuses maak. Vandaar: 'Sorry zon!' Ik was jong en ik dacht gewoon: kom maar op met die cash. Het was trouwens wel een leuke reclame.'

Ritalin slikken of rottigheid uithalen?

'Laat mij dan maar rottigheid uithalen. Dat ik als kind pillen moest slikken om rustig te worden, was vreselijk. Je neemt medicijnen maar je bent niet ziek; dat gaf me het gevoel dat ik gek was. Later heb ik nog laten testen of ik echt adhd had, bleek dat ik het helemaal niet heb. Ik ben gewoon geen schoolse jongen.

'Met ritalin herkende ik mezelf niet meer. Met mijn moeder sprak ik af dat ik het op zaterdag, als ik toneel

had, niet nam. Dan voelde ik me veel vrijer. Ik had een soort onstuimige creativiteit die daar juist van pas kwam, maar die op school afgeremd moest worden.

‘Op school werd ik niet uitgedaagd, dus zocht ik de spanning op straat. Laten we het klieren noemen. Nee, ik geef liever geen details. Verge-lijk het met hangjongeren en rotjochies nu, die worden gewoon niet op een positieve manier uitgedaagd. Mijn ontmoeting met Hanro en mijn rol in *Skin* waren mijn redding, maar hoeveel jongens krijgen die kans?’

Frankie of Johnny?

‘Johnny in *Obsession*, nu bij Toneelgroep Amsterdam, is een heel mooie rol. Hij is een mysterieuze zwerver met een ambigue seksualiteit, met wie hoofdpersoon Gino (Jude Law) een soort bromance beleeft. Van de personages in *Obsession* is Johnny misschien wel de meest gelaagde. Maar hier kies ik toch voor Frankie uit *Skin*, omdat het zo’n dierbare rol is. Een jongen op het verkeerde pad, zo’n dubbeltje op zijn kant; dat was ik echt.

‘Laatst zag ik de film toevallig te- rug en nu kon ik voor het eerst zien: ja, daar deed ik het echt goed. Ik speelde toen intuïtiever. Met erva- ring komt ook meer nadenken bij het spelen en ik moet oppassen dat ik daardoor niet op slot ga. Daarbij heb ik heel veel aan collega Halina Reijn. Zij leert mij op toneel ‘in het mo- ment’ te durven zijn, om gewoon te staan, te luisteren en te reageren. Halina neemt mij soms echt aan de hand, als een grote zus.’

Urban Tribe of vaste verkering?

‘Dat ‘Urban Tribe’ is natuurlijk een beetje gedoe. Zo’n naam eraan geven, bedoel ik. Toevallig zijn we bijna alle- maal acteurs, maar het is gewoon een hechte vriendengroep (bestaan-

de uit onder anderen Halina Reijn, Carice van Houten, Géza Weisz, Manuel Broekman en Marwan Kenzari. Reijn introduceerde de term in Nederland, *red.*). Nee, het is meer dan dat: het is mijn familie. Zonder die mensen zou ik niet kunnen, zij zijn voor mij van levensbelang.

‘Vaste verkering heb ik al vijf jaar niet. Toen we na *Obsession* in Londen op Schiphol landden besepte ik: nu is er niemand om mij op te halen. Dat mis ik soms wel. Maar vaak begrijp ik de liefde niet. Waarom val je op ie- mand? Waarom werkt het en waar- om niet?’

‘*Obsession* gaat daar ook over: dat je iemand ontmoet en gewoon Bam!, naar elkaar toegezogen wordt, in- stinctief, als dieren. Het is iets waar-

over je geen controle hebt. En het gaat vast wel weer een keer gebeu- ren.’

Peter van Straaten of Louis CK?

‘Peter van Straaten. Ik heb zo’n app, een digitale scheurkalender, met elke dag weer een geniale prent. Laatst was ik bij een show van Louis CK, en dat was goed, lachen, het is een waanzinnige comedian. Maar het was wel wat vlak en commercieel. Van Straaten was zo intelligent en psychologisch fijnzinnig, geniaal. Ik heb van een vriend een originele prent gekregen die heel erg op mij van toepassing is. Je ziet een man die op bed zit, in de spiegel kijkt en ‘Lul!’ tegen zichzelf roept. Daar loop ik elke dag langs en dan moet ik heel hard lachen.’

Evert Santegoeds of Albert Verlinde?

‘Ja, nu moet ik natuurlijk oppassen. Kijk, Albert Verlinde heeft een groot

hart voor theater, en dat vind ik tof. Maar dat roddelgedoe... Evert Sante- goeds vind ik een opportunist. Rod- delen over andere mensen en dat is dan je leven? Het heeft mij ook wel- eens getroffen en dat kon ik gelukkig wel relativeren. Maar toch: ik begrijp het niet.

‘Het was natuurlijk interessant dat het Albert Verlinde zelf overkwam. Dat bewees eens te meer: het is stom en ranzig en gaat niemand wat aan. Maar vergeleken met de Britse tabloids, waar ik via Jude Law nu af en toe iets van meekrijg, is het hier een onschuldig kinderparadijs.

‘Nu wordt dit natuurlijk ook met- een weer een ‘nu.nl-tje’, waarbij één zinnetje uit een interview wordt ge- plukt: ‘Robert de Hoog vindt Evert Santegoeds een opportunist’, let maar op. Maar *whatever*: ik vind dat gewoon en verder trek ik me er geen reet van aan.

‘Het hoort misschien een beetje bij het vak, maar ik ben geen acteur ge- worden om beroemd te zijn. Laat mij maar gewoon mooie rollen spelen. Kevin Spacey zei ooit: hoe minder mensen van mij weten, hoe meer ze geloven dat ik dat personage ben. Dat vind ik een aansprekende gedachte.’

In het verlengde daarvan dan, gebaseerd op wat Santegoeds daar wel eens over heeft be- weerd: Katja Schuurman of Doutzen Kroes?

‘Die sla ik dus even over. Hahaha. Nee, echt.’

‘Een jongen op het verkeerde pad, zo’n dubbeltje op zijn kant; dat was ik echt’

Robert de Hoog

1988	Geboren in Alphen aan den Rijn
2003-2007	Jeugdtheaterhuis Zuid-Holland
2007	Hoofdrol in film <i>Skin</i>
2008	Wint Gouden Kalf voor zijn rol in <i>Skin</i>
2008-2012	Theaterschool Amsterdam
2009	Nominatie Emmy Award voor <i>Skin</i>
2011	rolletje in War Horse, hoofdrol in <i>Nova Zembla</i>
2013	Eerste Engelstalige hoofdrol in <i>Love Eternal</i>

2013	Treedt toe tot ensemble van Toneelgroep Amsterdam
2013-2017	Speelt in voorstellingen <i>Bloedbruiloft</i> , <i>The Fountainhead</i> , <i>Othello</i> , <i>Maria Stuart</i> , <i>Liliom</i> , <i>Kings of war</i> , <i>Husbands and wives</i> en <i>De dingen die voorbijgaan</i>
2017	Rol in <i>Obsession</i> , co-productie The Barbican en Toneelgroep Amsterdam, naast Jude Law

